

Όταν έφτασαν σε μια βρύση με πλατάνια, τα παιδιά κάθισαν να ξεκουραστούν και να φάνε.

 Πεινάω όπως ο λύκος: Ο καθαρός αέρας του βουνού μου άνοιξε την όρεξη! είπε ο Φουντούλης και άνοιξε με ανυπομονησία το σακίδιό του. **Όταν** είδε όμως ότι το φαγητό του δεν ήταν μέσα, μουρμούρισε μισοκλαίγοντας:

-Ξέχασα το φαγητό μου στο σπίτι!

Τα παιδιά γέλασαν με το πάθημά του, αλλά τον λυπήθηκαν.

-Μην ανησυχείς. Θα σου δώσουμε από το δικό μας φαγητό, είπε ο Φάνης. Αλλά με έναν όρο: να περπατάς πιο γρήγορα στο δρόμο και όχι όπως η γελώνα, γιατί δεν πρόκειται να φτάσουμε ποτέ στις καλύβες!